

**Česká republika
NÁLEZ
Ústavního soudu**

Jménem republiky

Ústavní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Josefa Fialy a soudců Radovana Suchánka a Jiřího Zemánka (soudce zpravodaje) o ústavní stížnosti stěžovatelky obchodní společnosti **CHARLEY FASHION s. r. o.**, sídlem Jiřího ze Vtelna 1731/11, Praha 9 – Horní Počernice, zastoupené Mgr. Štěpánem Schenkem, advokátem, sídlem Vodičkova 710/31, Praha 1 – Nové Město, proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 22. února 2019 č. j. 34 C 62/2018-60, za účasti **Městského soudu v Praze**, jako účastníka řízení, a spolku **OSA –Ochranný svaz autorský pro práva k dílům hudebním, z. s.**, sídlem Československé armády 786/20, Praha 6 – Bubeneč, jako vedlejšího účastníka řízení, takto:

I. Rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 22. února 2019 č. j. 34 C 62/2018-60 bylo porušeno základní právo stěžovatelky na soudní ochranu zakotvené v čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod.

II. Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 22. února 2019 č. j. 34 C 62/2018-60 se ruší.

Odůvodnění:

I.

Skutkové okolnosti případu a obsah napadeného rozhodnutí

1. Ústavní stížností podle čl. 87 odst. 1 písm. d) Ústavy České republiky (dále jen „Ústava“) se stěžovatelka domáhá zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí s tvrzením, že jí byla porušena její základní práva zaručená ústavním zákonem, zejména čl. 11 odst. 1 a čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“), jakož i její právo podle čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.

2. Z obsahu spisu Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“) sp. zn. 34 C 62/2018, který si Ústavní soud vyžádal, vyplývají následující skutečnosti. Vedlejší účastník se žalobou domáhal proti stěžovateli zaplacení částky 11 650 Kč s příslušenstvím z titulu vydání bezdůvodného obohacení vzniklého stěžovatelem v důsledku užívání chráněných autorských hudebních děl v období od 1. 9. 2015 do 30. 6. 2016 prostřednictvím rádia (zvukového přístroje včetně dvou reproduktorů) v provozovně CHARLEY FASHION na adrese Štefánikova 2, Brno. Podáním ze dne 16. 1. 2015 vzal vedlejší účastník co do částky 2 022 Kč včetně úroků z prodlení žalobu zpět. Rozsudkem městského soudu ze dne 22. 2. 2019 č. j. 34 C 62/2018-60 bylo řízení ve věci zaplacení částky 2 022 Kč včetně úroků z prodlení zastaveno (I. výrok) a stěžovatelce bylo uloženo zaplatit vedlejšímu účastníkovi částku 9 628 Kč spolu s úroky z prodlení ve

výši 8,05 % ročně z částky 5 074,30 Kč od 15. 9. 2016 do zaplacení a z částky 4 553,70 Kč od 29. 4. 2017 do zaplacení (II. výrok) a poměrnou část nákladů řízení ve výši 4 475,80 Kč (III. výrok). Městský soud v odůvodnění napadeného rozsudku dospěl k závěru, že předloženými záznamy o provedených kontrolách a pořízenými videozáznamy vedlejší účastník dostatečným způsobem prokázal, že stěžovatelka minimálně v období od září 2015 do února 2017 neoprávněně užívala chráněná autorská díla prostřednictvím rádia.

II.

Argumentace stěžovatelky

3. Stěžovatelka v ústavní stížnosti vyjadřuje svůj nesouhlas se závěry městského soudu, který dle jejího názoru rozhodl ve věci na základě nedostatečných a nekvalitně pořízených důkazů (záznamy z kontrol), z nichž nebyla prokázána přítomnost zdroje reprodukce hudby a osoba vlastníka tohoto zdroje. Stěžovatelka je přesvědčena, že městský soud v napadeném rozsudku při hodnocení, zda bylo zasaženo do majetkového práva autorského nebo majetkového práva souvisejícího s právem autorským, nezkoumal všechny atributy, jak je jmenoval Ústavní soud v nálezu ze dne 13. 1. 2015 sp. zn. II. ÚS 2186/14 (N 2/76 SbNU 41), především se nevypořádal s otázkou tzv. volného užití podle § 30 zákona č. 121/2000 Sb., autorský zákon, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „autorský zákon“). Stěžovatelka dále poukazuje na nálezy sp. zn. II. ÚS 3076/13 ze dne 15. 4. 2014 (N 57/73 SbNU 125), podle kterého za veřejné zpřístupnění autorských práv prostřednictvím šíření rozhlasového signálu nelze pokládat situaci, kdy podnikatel sice ve své provozovně zpřístupňuje ve prospěch svých zákazníků tento signál, ale s ohledem na předmět jeho podnikání nelze předpokládat, že zákazníci věnují šířenému signálu skutečnou pozornost, a že šíření tohoto signálu má pozitivní vliv na výdělek podnikatele. Stěžovatelka jako provozovatelka obchodu, a nikoli např. restaurace, je přesvědčena, že v jejím případě nemohlo dojít k veřejnému zpřístupnění autorských práv prostřednictvím šíření rozhlasového signálu podle § 18 autorského zákona. Stěžovatelka má také za to, že městský soud své závěry odůvodnil nikoli řádně. Za zásadní nedostatek napadeného rozsudku stěžovatelka považuje část odůvodnění zabývající se četností vedlejší účastníkem provedených kontrol v její provozovně. Stěžovatelka nesouhlasí s názorem městského soudu, že i kontroly prováděné jednou za rok dostatečně dokládají časově navazující neoprávněné jednání stěžovatelky v průběhu několika let prostřednictvím funkčních a používaných přístrojů. Takovou míru presumpce trvání určitého stavu po období téměř jednoho roku bez důkazního podložení tohoto závěru považuje stěžovatelka za nepřiměřenou. Z úvah městského soudu uvedených v odůvodnění rozsudku je také zřejmý i jeho osobní pohled na věc, což zakládá důvodný předpoklad jeho podjatosti.

III.

Vyjádření vedlejšího účastníka řízení a replika stěžovatele

4. Soudce zpravodaj podle § 42 odst. 4 zákona č. 182/1993 Sb., o Ústavním soudu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o Ústavním soudu“), zaslal ústavní stížnost k vyjádření městskému soudu a vedlejšímu účastníkovi řízení.

5. Městský soud se k ústavní stížnosti nevyjádřil.

6. Vedlejší účastník nesouhlasí s tím, že městský soud pochybil, nezabýval-li se tzv. volným užitím dle § 30 autorského zákona. Přirazení situace stěžovatelky do aplikačního rámce § 30 autorského zákona dle vedlejšího účastníka není možné, jelikož je stěžovatelka právnickou osobou, v takovém případě by šlo o užití pro vnitřní potřebu právnické osoby, na nějž se volné užití dle § 30 tohoto zákona nevztahuje, a provozovatel je povinen obstarat si k němu souhlas licenční smlouvou s vedlejším účastníkem. Argumentuje-li stěžovatelka absencí přímého nebo nepřímého hospodářského prospěchu ze zpřístupnění autorských děl a odkazuje na nález sp. zn. II. ÚS 3076/13, je nutno zdůraznit, že s touto námitkou se městský soud vypořádal dostatečným způsobem v bodě 27 odůvodnění napadeného rozsudku. Platí totiž, že jelikož byla v provozovně stěžovatelky užívána chráněná autorská díla za účelem zpříjemnění atmosféry pro zákazníky a pro zaměstnance stěžovatelky, šlo již z principu o určitý hospodářský činitel, který mohl ovlivňovat např. délku pobytu zákazníků v provozovně, okruh zákazníků, kteří provozovnu navštěvovali, výši jejich útraty, případně mohlo jít o motivační činitel pro zaměstnance stěžovatelky v podobě příjemného pracovního prostředí při výkonu práce, kterou od nich stěžovatelka přijímá za úplatu atp. Takovým jednáním stěžovatelka hospodářsky těžila z cizí tvorby, ať již přímo či nepřímo. U daného charakteru provozoven je přitom třeba brát v úvahu, že do nich zákazníci v mnohem větší míře chodí nikoli přímo za účelem nákupu konkrétního výrobku, ale „*jen tak se podívat*“, zda v obchodu s použitým zbožím („second hand“) neobjeví nějaké zvláštní zboží, které sice bezprostředně nepotřebují, ale za výhodnou cenu je přesto koupí. Uvedená úvaha, aprobevaná ve stručnější formě městským soudem, je zcela v souladu s nálezem II. ÚS 2186/14. Také skutkové závěry městského soudu mají oporu v provedeném dokazování, kdy bylo prokázáno, že v provozovně stěžovatelky v předmětném období docházelo ke zpřístupňování chráněných děl veřejnosti, tedy k zásahu do autorských práv, dále že užitý chráněný obsah náležel do kategorie předmětů ochrany, nad nimiž vykonává vedlejší účastník kolektivní správu, a že stěžovatelka předměty ochrany zpřístupňovala v rozporu s právními předpisy, tj. neměla platně uzavřenu licenční smlouvu na jejich sdělování veřejnosti. Městský soud správně postavil své skutkové závěry na vedlejším účastníkem pořízených nahrávkách z kontrol na místě samém a na písemných protokolech pořízených při těchto kontrolách. Presumoval-li pak za daných okolností některé skutečnosti dílčím způsobem, činil tak v souladu se závěry nálezu sp. zn. II. ÚS 2186/14. Dle názoru vedlejšího účastníka v obdobných případech prakticky neexistuje jiná možnost, jak prokázat neoprávněné užívání autorských děl, než formou pořízených audiovizuálních záznamů. Stěží si lze představit situaci, že by vedlejší účastník zajišťoval důkazy například tím, že by instaloval do provozoven uživatelů autorských děl kamery, nebo důkazy zajišťoval jiným obdobným způsobem, takový postup při zajišťování důkazního materiálu se jeví jako vyloučený z důvodů právních, ekonomických i praktických. Vedlejší účastník se tedy domnívá, že je třeba postupovat v souladu s nálezem sp. zn. II. ÚS 2186/14 a klást důraz na takovou interpretaci důkazů a jejich právní hodnocení, která nebude znamenat faktickou nemožnost výkonu kolektivní správy autorských práv, tedy nebude klást na kolektivní správce nesplnitelné nároky, jde-li o dokazování užití předmětů ochrany, k jejichž ochraně jsou jménem tvůrců povoláni.

7. Stěžovatelka, jíž Ústavní soud zaslal vyjádření vedlejšího účastníka na vědomí a k případné replice, ve své replice připouští, že § 30 autorského zákona dopadá na fyzické osoby, nicméně v dané věci městský soud spolehlivě nezjistil, zda k produkci v provozovně stěžovatelky opravdu docházelo, po jaké období, kdo by měl disponovat se zdrojem údajné produkce, a nelze tedy souhlasit s tvrzením vedlejšího účastníka, že šlo o

užití pro vnitřní potřebu právnické osoby, na kterou se § 30 tohoto zákona nevztahuje. S ohledem na prokázané skutečnosti bylo dle stěžovatelky na místě zkoumat právě i tento aspekt, což učiněno nebylo. Dle stěžovatelky jde o pouhou fabulaci o tom, že svým jednáním hospodářsky těžila z cizí tvorby, náleží sp. zn. II. ÚS 2186/14 na danou věc přitom v tomto aspektu nedopadá, neboť v něm jde o jiný segment společnosti, a to o návštěvníky pohostinství, kteří mohou vyhledávat právě zařízení, v nichž dochází k přenosu rozličných hudebních, zpravodajských či sportovních kanálů. Míra presumpce tak, jak byla v předmětné věci připuštěna, je nepřiměřená a nepřijatelná, v opačném případě by byly výrazně sníženy nároky kladené na důkazní povinnost žalobců v obdobných sporech a presumpce skutkového děje by se mohla stát zcela bezmeznou. Stěžovatelka dodává, že ústavní stížnost svým významem přesahuje její vlastní zájmy, když spory soukromých subjektů s kolektivními správci představují dlouhodobě diskutované téma v tuzemském právním prostředí.

IV.

Procesní předpoklady řízení před Ústavním soudem

8. Ústavní soud posoudil splnění procesních předpokladů řízení a dospěl k závěru, že ústavní stížnost byla podána včas oprávněnou stěžovatelkou, která byla účastnicí řízení, v němž bylo vydáno rozhodnutí napadené ústavní stížností, a Ústavní soud je k jejímu projednání příslušný. Stěžovatelka je právně zastoupena v souladu s § 29 až 31 zákona o Ústavním soudu. Stěžovatelka vyčerpala všechny zákonné procesní prostředky k ochraně svého práva; ústavní stížnost je přípustná (§ 75 odst. 1 téhož zákona *a contrario*).

9. Podle § 44 zákona o Ústavním soudu nebyl-li návrh mimo ústní jednání bez přítomnosti účastníků usnesením odmítnut, nařídí Ústavní soud ústní jednání, lze-li od tohoto jednání očekávat další objasnění věci nebo provádí-li dokazování. Za splnění podmínek daných tímto ustanovením Ústavní soud upustil od ústního jednání.

V.

Posouzení důvodnosti ústavní stížnosti

10. Po zvážení všech výše uvedených skutečností a prozkoumání příslušného spisového materiálu dospěl Ústavní soud k závěru, že podmínky pro věcný přezkum napadeného rozsudku městského soudu jsou dány, přestože jde o svého druhu bagatelní spor; Ústavní soud však nemohl přehlédnout, že stěžovatelkou rozporované rozhodnutí je založeno na skutkových zjištěních, jež neodpovídají obsahu příslušného spisového materiálu, přičemž současně (v důsledku spíše výjimečného posouzení vyššími instancemi) jde o rozhodnutí ve věci, kterou obecné soudy neposuzují jednotně, kterýžto postup vede v posledku k porušení práva zaručeného v čl. 36 odst. 1 Listiny [srov. *mutatis mutandis* náleží Ústavního soudu ze dne 19. 11. 2013 sp. zn. II. ÚS 4167/12 (N 192/71 SbNU 289) a bod 28. odůvodnění nálezu ze dne 15. 4. 2014 sp. zn. II. ÚS 3076/13 (N 57/73 SbNU 125)].

11. Shodnou pro posuzovanou věc podstatnou otázkou, zda měla stěžovatelka na základě v řízení zjištěného skutkového stavu povinnost uzavřít s vedlejším účastníkem licenční smlouvu, neboť prokazatelně zpřístupňovala veřejnosti výkony jí zastupovaných výkonných umělců, se zabýval Ústavní soud ve svém nedávném nálezu ze dne 21. 5. 2019 sp. zn. III. ÚS 3102/16 (všechna rozhodnutí Ústavního soudu jsou dostupná na

<http://nalus.usoud.cz>), ve kterém uvedl, že v řízení před Ústavním soudem je třeba zjistit, zda soud na základě provedených důkazů dospěl k opodstatněnému skutkovému závěru, že vedlejší účastník v souladu se stávající judikaturou s dostatečnou mírou jistoty prokázal, že stěžovatel ve své provozovně veřejnosti zpřístupňoval autorským zákonem chráněná díla, a to díla, obsahující – alespoň typově – ty složky autorskoprávní ochrany, k jejichž kolektivní správě je vedlejší účastník ze zákona povolán. V opačném případě by totiž byl namísto závěr, že soud přiznal vedlejšímu účastníkovi finanční plnění, jež by bylo třeba kvalifikovat jako bezdůvodné obohacení, neboť z právní úpravy stěžovateli nutnost uzavření licenční smlouvy s vedlejším účastníkem vůbec nevznikla [srov. např. bod 21. odůvodnění nálezu ze dne 6. 5. 2015 sp. zn. IV. ÚS 2496/14 (N 90/77 SbNU 315)].

12. V citovaném nálezu Ústavní soud vycházel ze závěrů nálezu sp. zn. II. ÚS 2186/14, ve kterém vymezil podstatné náležitosti kontroly prováděné kolektivním správcem při hodnocení otázky, zda bylo zasazeno do majetkového práva autorského nebo majetkového práva souvisejícího s právem autorským. Kolektivní správce – a v případném navazujícím soudním řízení i obecný soud – tak podle ustálené judikatury musí především zkoumat: a) zda dochází ke zpřístupňování chráněných děl veřejnosti a tedy k zásahu do autorských práv, b) zda předmětné dílo náleží do kategorie nehmotných předmětů, nad nimiž vykonává příslušný správce kolektivní správu, a konečně c) zda uživatel předmětů ochrany je zpřístupňuje v souladu s právními předpisy, tj. zda má platně uzavřenu licenční smlouvu na jejich produkci. Ústavní soud nadto v odkazovaném nálezu zdůraznil, že povinností kolektivního správce chránícího autorská práva zastoupených umělců je i řádně prokázat povinnost uzavřít (či mít uzavřenou) platnou licenční smlouvu, neboť povinnost hradit licenční poplatky může být uložena pouze těm, kteří objektivně do autorských práv zasahují. Rovněž připomněl, že předpoklady vzniku právního vztahu z bezdůvodného obohacení prokazuje v soudním řízení ten, kdo se vydání bezdůvodného obohacení domáhá (srov. *mutatis mutandis* např. usnesení Nejvyššího soudu sp. zn. 23 Cdo 5031/2008).

13. V nyní posuzované věci vyšel městský soud ze skutečnosti, že v provozovně stěžovatelky byly vedlejším účastníkem provedeny dne 14. 8. 2015, 28. 6. 2016 a 7. 2. 2017 kontroly, při nichž bylo zjištěno užití reprodukované hudby prostřednictvím rádia, o čemž byl pořízen audiovizuální záznam. V záznamu o provedené kontrole ze dne 28. 6. 2016 je uvedeno, kde byly umístěny jednotlivé reproduktory, ve všech záznamech je uvedeno, jaká stanice vysílala. Z videozáznamů měl městský soud za zjištěné, že jde o prodejnu stěžovatelky, a že je slyšet zřetelně hudba. První záznam o kontrole zaměstnanec stěžovatelky podepsal, při druhé kontrole záznam brigádník stěžovatelky odmítl převzít a tento byl ponechán v provozovně. Ze záznamů o provedené kontrole ze dne 14. 8. 2015 a 28. 6. 2016 rovněž vyplývá, že regionální zástupce vedlejšího účastníka opakovaně upozorňoval na nepodepsanou licenční smlouvu. V odůvodnění napadeného rozsudku městský soud také konstatoval, že je mu známo z jeho praxe, že vedlejší účastník je oprávněn zastupovat nejen celou řadu českých autorů na základě s nimi uzavíraných smluv, ale rovněž i zahraniční autory mimo jiné na základě smluv uzavíraných se zahraničními kolektivními správci.

14. Městský soud na základě takto provedeného dokazování dospěl k závěru, že vedlejší účastník dostatečným způsobem prokázal, že stěžovatelka minimálně od září roku 2015 do února roku 2017 neoprávněně užívala chráněná autorská díla prostřednictvím v rozsudku specifikovaných přístrojů. Takový postup městského soudu je však ve zjevném rozporu s jím citovaným nálezem sp. zn. II. ÚS 2186/14, ve kterém Ústavní

soud konstatoval, že kolektivní správce musí v řízení, v němž se domáhá vydání bezdůvodného obohacení, prokázat, že žalovaná strana skutečně zasáhla do autorských práv jím zastupovaných osob. V řízení před městským soudem nebylo totiž prokázáno, že stěžovatelka skutečně zpřístupňovala (resp. s maximální možnou mírou pravděpodobnosti mohla zpřístupňovat) právě produkci těch osob, jejichž autorská práva vedlejší účastník spravuje.

15. Z uvedených důvodů podle názoru Ústavního soudu se krajský soud v posuzované věci nedostatečně zabýval výše (v bodu 12.) uvedeným třístupňovým testem, když v potřebném rozsahu nepostavil najisto, zda dílo, které stěžovatelka veřejnosti zpřístupňovala, skutečně náleží k nehmotným předmětům, nad nimiž vykonává vedlejší účastník příslušnou kolektivní správu.

16. V této souvislosti Ústavní soud zdůrazňuje, že nepřehlédl skutečnost, že vedlejší účastník vykonává tzv. (quasi)povinnou kolektivní správu podle § 96 odst. 1 autorského zákona (v rozhodném znění), to jej však podle mínění Ústavního soudu nezbavuje procesní povinnosti tvrdit (a v potřebné míře i prokazovat), že stěžovatelka zpřístupňovala veřejnosti díla jím zastupovaných nositelů autorských práv. Ústavní soud si je přitom vědom toho, že uvedený závěr může – *prima vista* – částečně kolidovat se závěrem uvedeným v bodu 23. odůvodnění rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 29. 11. 2017 sp. zn. 30 Cdo 698/2017, zdůrazňuje však, že v posuzované věci jde o odlišné skutkové okolnosti, neboť ve věci posuzované Nejvyšším soudem vskutku není možno (resp. nutno) po kolektivním správci požadovat, aby uvedl, jaký typ produkce je lázeňským hostům v jejich pokojích prostřednictvím televizního a rozhlasového vysílání zpřístupňován; v nyní posuzované věci tomu tak však není, neboť v řízení bylo dle odůvodnění napadeného rozsudku s potřebnou mírou jistoty zjištěno toliko to, že stěžovatelka ve své provozovně zprostředkovávala reprodukovanou hudbu, ve dvou případech specifikovanou jako stanici rádio KISS (správně dle záznamů o provedené kontrole jde o rozhlasovou stanici Kiss Hády).

17. Vedlejšímu účastníkovi přitom nelze přisvědčit v tom, že neexistuje objektivně jiná možnost prokázat neoprávněné užívání autorských děl, než jím předložený důkaz pořízený audiovizuálním záznamem. S vedleším účastníkem lze souhlasit v tom, že kontroly je smysluplné provádět inkognito a nikoli v přehnané periodicitě, to však nezbavuje soud uložit povinnost k vydání bezdůvodného obohacení pouze na základě takových důkazů, z nichž bude zřejmé, že se hudební produkce vztahovala výhradně k mistrům zvuku a autorům hudebních děl a jejich interpretům, které vedlejší účastník jako kolektivní správce zastupuje, resp. zda kolektivní správce určil díla, která měla být veřejně produkována. Jak uvedl Ústavní soud v nálezu sp. zn. II. ÚS 2186/14, bylo by proti smyslu a účelu kontroly prováděné kolektivním správcem, kdyby měl určit konkrétní díla, jež byla uživatelem zpřístupněna veřejnosti, poněvadž tento postup by v mnohých případech nebyl s ohledem na značné množství zastupovaných nositelů práv zřejmě ani možný. Řečené plyne i z jedné z funkcí kolektivní správy a taktéž zákonného monopolu pro jednotlivé oblasti chráněných děl, jenž spočívá ve skutečnosti, že takto budou autorská práva komplexně chráněna a v zásadě mezi jednotlivými autorskými díly spadajícími do stejné kategorie nebude činěn rozdíl. To však nevyklučuje, aby v případě kontroly a následného vymáhání protiprávně neuhrazeného licenčního poplatku kolektivní správce specifikoval (alespoň druhově), že prostřednictvím inkriminovaného zařízení skutečně docházelo (či mohlo docházet s pravděpodobností blížící se jistotě) k produkci děl, k jejichž ochraně je právě on povolán, poněvadž v

opačném případě by nemohl uživatel předmětů ochrany ověřit, zdali skutečně tomuto dotčenému kolektivnímu správci přísluší odměna za produkci předmětných děl. Pouze tímto postupem bude předmět požadované částky náležitě a určitě specifikován.

18. V posuzované věci je právě absence dostatečné specifikace stěžovatelkou veřejnosti zpřístupněné hudební produkce, omezující se pouze na konstatování soudu, že ze záznamu je „slyšet zřetelně hudba“ (případně ve dvou případech ze tří, stanice KISS) důvodem, pro který Ústavní soud (aniž se věcně zabýval zbývajícími námitkami stěžovatelky) konstatuje, že závěr městského soudu o neoprávněném zpřístupňování chráněných autorských děl stěžovatelkou veřejnosti neodpovídá provedenému dokazování, resp. že na základě v odůvodnění napadeného rozsudku uvedených důkazů nelze bez dalšího přijmout městským soudem přijatý právní závěr. Na uvedeném nic nemění to, že v záznamu o provedené kontrole ze dne 28. 6. 2016 jsou identifikované užití skladby, jako „HEY (NAH, NAH, NAH, EXTENDED MIX), MILK & SUGAR VS. VAYA CON DIOS“, neboť tyto zjištěné skutečnosti nečinil krajský soud předmětem svých úvah a nezkoumal, zda se jedná o produkci interpretů, jejichž autorská práva zastupuje vedlejší účastník.

19. Ústavní soud ve své judikatuře vymezil, jaká pochybení v procesu dokazování a zjišťování skutkového stavu mají ústavněprávní relevanci a za určitých podmínek odůvodňují zásah Ústavního soudu. Jde mimo jiné o případy, kdy z odůvodnění napadeného rozhodnutí nevyplývá vztah mezi skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů na straně jedné a právními závěry na straně druhé, resp. případy, kdy v soudním rozhodování jsou učiněná skutková zjištění v extrémním nesouladu s vykonanými důkazy [srov. např. náleze ze dne 20. 6. 1995 sp. zn. III. ÚS 84/94 (N 34/3 SbNU 257), náleze ze dne 30. 11. 1995 sp. zn. III. ÚS 166/95 (N 79/4 SbNU 255), náleze ze dne 11. 11. 2003 sp. zn. II. ÚS 182/02 (N 130/31 SbNU 165) a další]. Tak tomu bylo z výše uvedených důvodů i v nyní posuzované věci, kdy na základě soudem konstatovaných zjištění nelze dospět k jednoznačnému závěru, že stěžovatelka skutečně zprostředkovala veřejnosti takové části rozhlasového vysílání, ve kterých byla zpřístupňována rovněž produkce osob, jejichž autorská práva vykonává a zastupuje vedlejší účastník, čímž nebylo ani postaveno najisto, zda je právě vedlejší účastník skutečně aktivně věcně legitimován k předmětné žalobě [srov. např. body 9. a 11. odůvodnění nálezu ze dne 9. 2. 2016 sp. zn. IV. ÚS 1532/15 (N 29/80 SbNU 385)]. Uvedeným postupem městský soud porušil právo stěžovatelky zaručené v čl. 36 odst. 1 Listiny.

20. Ze všech shora uvedených důvodů Ústavní soud ústavní stížnosti podle § 82 odst. 1 a odst. 2 písm. a) zákona o Ústavním soudu vyhověl a napadený rozsudek bez nařízení ústního jednání podle § 82 odst. 3 písm. a) zákona o Ústavním soudu zrušil.

Poučení: Proti rozhodnutí Ústavního soudu se nelze odvolat.

V Brně dne 27. prosince 2019

Josef Fiala
předseda senátu